

Eiffel innan tornet : broar, broar och broar !

trots att han hade planerat att göra karriär i vinägerbranschen

Långt innan byggandet av hans berömda utsiktstorn (uppfört mellan 1887 och 1889) kallade man Gustave Eiffel för Järnmagikern.

Under 25 år, från 1860 ända till mitten av 1880-talet, hade denna briljanta ingenjör förvånat experterna från hela världen med/genom sina djärva metallkonstruktioner.

Det var framför allt hans järnvägsbroar som hade gjort honom berömd.

Trots detta/Likväl var Alexandre Gustave Boenickhausen-Eiffel kemist.

Nämligen, på „Centralhögskolan för konst och handel/industri“, i Paris, under 1850-talet, hade Eiffel specialiserat sig inom kemin. Och i Dijon, hans födelsestad, väntade hans farbror, Jean-Baptiste Mollerat som var vinägerfabrikant, på honom. Gustave skulle börja arbeta hos honom när hans studier var avslutade. Han skulle göra karriär i vinägerbranschen!

Men lite innan hans examen, ändras allt för den unge studenten. Efter ett våldsamt politiskt gräl är det brytning mellan Eiffels föräldrar och familjen Mollerat. För Gustave, inte längre fråga om nu att tillverka vinäger.

Men allt ordnar sig till det bästa. På Centralskolan fick Gustave en grundlig teknisk utbildning. Han ägnade sig inte bara åt kemi. Han hittar en anställning på ett företag specialiserat på järnvägar och han blir expert på brokonstruktioner.

Det är nära Saint-Flour, i landskapet Auvergne, som man hittar den mest imponerande av Gustave Eiffelws broar: Garabit-Viadukten.

Den är från 1884. På den tiden var det den högsta vallbron i världen!

Det är mycket genom erfarenheten inhämtad i Garabit som Gustave Eiffel har kunnat förverkliga sitt stora torn på Marsfältet i Paris.

„Bib“ Michelin

Den mest berömda franska personligheten i världen ?

Lite överallt i världen möter man lastbilar med – på taket eller på kylargallret – en liten vit gubbe, alltid leendes.

Michelingubben.

I Frankrike är han känd under namnet Bibendum. Eller helt enkelt BIB.

En dag år 1894 åkte bröderna André och Édouard Michelin, grundare av den berömda däckfabriken, till Lyon för att besöka en industrimässa.

I en av utställningssalarna stannade de framför en hög av däck som på ett konstigt sätt liknade en mänsklig figur.

Det är denna hög som har gett dem (som gav dem) idén till att skapa en „däckgubbe“ och göra den till en symbol för Michelinprodukter.

År 1898 dyker Bibendum upp i reklamen för första gången.

André och Édouard var de första i världen (eg. har varit de första) att utrusta en bil med pneumatik (hjul med luftkammare). Detta skedde år 1895.

Men de har också varit föregångare (pionjärer) inom vägkartområdet och turistguideområdet.

Du känner kanske till den Röda Guiden med sin berömda rangordning av hotell och restauranger?

Den första upplagan av denna „turistbibel“ kom ut år 1900!

Michelinguideböckerna och Michelinkartorna säljs hos bokhandlare och i varuhusen och också självklart i Michelinbutiken i Paris på 32 avenue de l'Opéra.

Men centrum för Michelingruppen ligger, som på André och Édouards tid, i den vackra staden Clermont-Ferrand, i Auvergne.

Den fabulösa Stade de France i Saint-Denis:

En arena inte som de andra!

Det är värt besväret att bege sig till Saint-Denis för att gå och beundra Stade de France.

Det är värt besväret även om man inte intresserar sig för sport.

När man närmar sig byggnaden, när man är en 3-400 meter därifrån har man lite intrycket av att befinna sig framför något överkligt. Man tror sig transporterad (förflyttad) till en science-fiction film av Steven Spielberg. Det ser ut som (exakt översättning: man skulle säga) ett enormt rymdskepp och man bara frågar sig när det skall lyfta.

Och faktiskt, vid ett tillfälle lyfte det nästan!

Den 12:e juli 1998 när Emmanuel Petit gjorde det tredje målet för Frankrike i finalen i VM i fotboll mot Brasilien var den här kolossen på 500 000 ton (med sina 80 000 åskådare) nära att flyga iväg av glädje.

I det ögonblicket, klockan 22.40 var det definitivt: "De Blåa" var världsmästare!

Denna Stade de France är verkligen en arena inte som alla andra (dvs. det är verkligen en annorlunda arena). Och inte bara därför att man finner 670 toaletter där!

Taket till exempel är av en sällsynt elegans. Det ser ut att flyta ovanför gräsmattan!

En gräsmatta för övrigt mycket speciell. Dess gräs är extremt motståndskraftigt.

10 mycket hårda fotbollsmatcher samma vecka på Stade de France, det är inget problem. Gräset håller.

Men det är inte allt. Den låga läktaren på stadion, dvs. de 25000 platserna närmast gräsmattan, jo denna läktare är faktiskt flyttbar (rörlig)!

Man kan dra tillbaka den med 15 meter om man vill förvandla fotbollsplanen till en friidrottsarena. Alla de inre delarna (sektionerna) vilar nämligen på uppblåsbara kuddar. De kan förflytta sig som svävare!

Just nu räknar man alltså med två katedraler i Saint-Denis. Den från 1100-talet, där man finner gravarna till nästan alla före detta kungarna i Frankrike.

Och den från 2000-talet där luften fortfarande vibrerar efter de nya kungarnas bedrifter: Zidane, Thuram, Petit, Deschamps, Barthès....

Gillar du att spela boule? Välkommen till Saint-Bonnet-le-Château, världshuvudstaden för boule

I Sverige, de senaste åren, har "la pétanque", den mest utövade varianten av boulespelet, blivit mycket populärt. De vackra lysande kloten av hårt stål som är nödvändiga för att spela korrekt, säljs nu i alla svenska sportaffärer.

Nästan utan undantag är dessa klot tillverkade i Frankrike. Mer exakt i Saint-Bonnet-le-Château. Denna by på ungefär 1700 invånare ligger 35 kilometer från Saint-Etienne är säkert världens boulehuvudstad.

Det är också i Saint-Bonnet-le-Château som en viss Jean Blanc 1929 tillverkade de första kloten av stål. Innan spelade man med klot av trä. Eller till och med av sten!

För att veta allt om spelet, man måste man besöka det Internationella Pétanque och Boulemuseet i Saint-Bonnet. Adressen är enkel att komma ihåg:

Boule-Esplanaden! Detta museum inhyser också ett mycket intressant konstverk från 1700-talet. Det är en skulptur i massivt trä och elfenben som visar oss franska soldater som spelar boule.

För boulespelaren, det är väl känt, handlar det om att placera sina klot närmast möjligt *målet*, det vill säga den lilla kulan av trä. Men målet bär ibland ett annat namn, mer komiskt. Vet du vilket?

Lillgrisen!